

Visi Imre.

Midőn a szabadelvü-párt tagjait arc képek- és életrajzokban a nagy közönségnek bemutatjuk, tekintettel ama nagy szolgálatokra, melyeket természetszerint minden pártlap a maga pártjának s így a »Nemzet« is, a szabadelvü-párt e legelső és legtekintélyesebb magyar közlönye, egyévi fenállásának rövid ideje alatt is a pártnak tett s a köréje csoportosult kitünő erők által hivatva van a jövőben még többet és még nagyobbakat tenni, nem feledkezhetünk meg e lap fiatal szerkesztőjéről, **V i s i** Imréről sem.

Visi született 1852. decz. 26-án Nagy-Atádon, Somogy megyében, hol atyja orvos volt. Tanult Kaposvárott, Nagy-Szombaton és Budapesten. Tettvágyának s tetterejének már jogászkorában adta bizonyítékait. 1872—73-ban többek (Závodszy, Szigeth Gábor s mások) társaságában itt a fővárosban tud. és műegyetemi olvasó kört

Visi Imre.

alapított, melynek Závodszy (most Széchy) Károly és ő voltak első elnökei. Hogy a kezdet nehézségeivel küzdő és fontos hivatásu olvasó körnek jövőjét biztosítsa, államsegély kieszközlése ügyében Visi fölkereste a haza bölcsét, Deák Ferenczet, ki is az e tárgyú kérvényt meleg beszédben támogatta a képviselőházban, azt mondva a fiatalságról, hogy boldog, mert annyi képző eszköze van, s becsületére válik, hogy azokat felhasználja. Az olvasó kört Deák e felszólalása mentette meg a korai bukástól. Most az egyetem legnépesebb egyesülete s tiz év alatt több mint hatezer tagja volt s könyvtára még a főváros könyvtárai közt is számot tesz. Visi »hirlapi« pályáját igen korán kezdte, tizenhét éves korában s legalant. 1869 végén a Reform című laphoz állt be — korrektornak. Még diák volt, a nyolczadik osztályt végezte, de atyja halála — bár nem maradt vagyontalanul — kenyérkeresetre ösztönzé

S a kefelevonatok két éven át valóságos hirlapírói iskola voltak rá nézve. 1868-tól kezdve irogatott lapokba. A »Pesti Napló«-ba s »Reform«-ba irodalmi, a »Hon«-ba politikai, az »Üstökös«-be humorisztikus dolgokat. 1871-ben lépett a »Hon« szerkesztőségébe, hol azonnal melegen felkarolták. Az alig tizenkilencz éves ifju fiatalságára és »visitá-saira« sokat élceltek akkor pártellenfelei; de barátai s Jókai bizalmát kezdettől fogva bírta.

A hirlapírói pályához szilárdan, lelkéből ragaszkodott; bár több izben előnyösebbnek ígérkező foglalkozásmóddal cserélhette volna azt fel. E ragaszkodás vezette a hirlapírói pálya soliditásának fokozására irányzott törekvéseiben. A hirlapírói nyugdíj-intézetet 1871-ben Törs K. hozta először szóba; akkor ez eszme elaludt. Az írók és művészek társasága gyűlésein Visi sürgette; nevétték, lehetetlennek mondták. Visi folytonos agitációjára végre is bizottságot küldtek ki, mely javaslatot dolgozott ki s a hirlapírókat 1877-ben csatlakozásra szólítá fel. Három ember jelentkezett. Visi nem kedvetleníté ez el. Midőn 1880-ban, a Verhovay-Majthényi eset alkalmából, a hirlapírók jogtalan támadások ellen testületi védelmet keresni egyesületet alapítottak, ő az első gyűlésen kimondá, hogy az egyesületnek csak ugy lesz magva, ha a hirlapírói nyugdíjintézetet megalapítja. Akkor is lehetetlennek hirdették. 1881-ben végre, a rég kidolgozott alapszabályok alapján, az intézet megalakult s oly sikerrel, hogy vagyona 2 év alatt elérte a százezer forintot. Maguk a hirlapírók (80 ember) havonkint rendszeren, pontosan több mint 500 frtot fizetnek be. Az egyesületnek tagdíj hátraléka nincs kétszáz forint. — Visi, titkára a hirlapírói nyugdíjintézetnek, alelnöke a hirlapírói egyesületnek és választmányi tagja az írói körnek.

Visi hirlapírói pályája nem volt változatos. Állandóan a »Hon«-nál maradt, honnét Jókai nem bocsátá el, midőn politikai véleménykülönbségek merültek fel köztük; abban az időben Visi társadalmi czikkeket irt. Szerkesztette a szabadelvü párt néplapját, a »Magyar Népvilág«-ot s a »Nagy Tükör« címü élclapot. A »Hon« és az »Ellenőr« egyesülésekor a »Nemzet«-nek Láng Lajos oldalán helyettes, majd felelős szerkesztője lett. Korán nősült, 1875-ben nőül vevén Gábos Irmát, a nemzeti színház fiatal művésznőjét, ki kedvéért ott hagyta a szinpadon reá váró szép pályát; két kis leány-gyermekük van és boldog családi életet élnek.

A ki tudja, hogy egy naponként kétszer megjelenő nagy lapot gondosan szerkeszteni mit tesz, csak annak van fogalma róla, hogy Visi, mint tényleges és felelős szerkesztő, micsoda feladatot teljesít a lap körül. Délelőtt 10 órától kezdve éjjél utáni 1—2 óráig minden ideje és munkássága a lapnak van szentelve. Óriási anyaghalmoz meggyeresztül a kezén; mindent gondosan átnéz, kijavít, simit és »megfésül« s alkalmazza a lap keretéhez és irányához. És ő nem tartozik azon szerkesztők közé, kik csak ily, inkább technikai — bár elég nehéz — teendőket végeznek lapjuknál, hanem irt maga is. Mint hirlapíró a magyar journalisztikában egyike a legjelesebbeknek. Irálya egészen sajátos. Soha sem pongyola. Bizonyos előkelőség és könnyedség, bizonyos ünnepélyes.

hang jellemzi őt s valamennyi politikai vezércikkeinek sajátja: az ildom, a diplomatikus, elasztikus vonás. Még polemikus cikkeiben is, még kifakadásaiban is mindig bizonyos önmérsékletet, önuralmat vehetni észre, de azért s tán épen ezért tud, ha kell, erőteljesen, hatásosan írni. És nincs kérdés annyira kimerítve, hogy ő annak valamely új oldalához hozzá szólni ne tudna. A journalistika legnehezebb, legmeddőbb korszakában, a »holt idény«-ben, mikor szélcsend áll be, szünetel a közélet s a rekkenő hőség oly nyomasztólag hat a szellemi functióra; mikor a vezérczikkirónak napról napra kell törnie fejét, hogy micsoda thémáról írjon: Visi ez nem hozza zavarba, leül s egy szivarnyi idő alatt megírta a cikket. Birja tehát azt a két tulajdönt, mely e zaklatott pálya emberének nélkülözhetlen: az inventiót s a munkálkodásban való sebes gyorsaságot.

Hogy mily éber gonddal örködik a lap hitele és tekintélye fölött, mutatja azon eklatáns eset is, melyet a napi sajtó közleményeiből ismerhet már a közönség. A királyi családot nem régiben ért örvendetes esemény idején egy álnok kezek által szerkesztett sürgöny érkezett az éjféli órákban a »Nemzet« szerkesztőségébe s a sürgöny úgy volt fogalmazva, és annyi összevágó körülmény szólt annak bevehetősége mellett, hogy száz más szerkesztő közül kilenczvenkilencz bizonyára közölte volna azt, hogy aztán másnap halálosan nevetségessé tegye és kompromittálja magát és lapját. De Visi nem ment rá a lépre; még azon éjjel fáradságos utánjárással sikerült földerítnie, hogy a sürgöny hamisítvány s azt törvényes eljárás tárgyává tette.

Aránylag elég hosszú hirlapírói pályáján megszerezte azt a politikai iskolázottságot, érzéket, tapintatot és ildomot, melyeknek most mint felelős szerkesztő nagy hasznát veszi, s javára válnak a »Nemzet«-nek is, melyet a legkényesebb s legnehezebb kérdésekben is ügyesen tud vezetni. E tulajdonaihoz járulnak a széles látkör a tisztult liberális eszmék, melyektől egész lénye át van hatva. Ezek avatják őt a szabadelvű párt hívének s az is ő egész meggyőződésből. Nemes ambícióval szerkeszti a lapot s minden törekvése odairányul, hogy méltó közlönye legyen a nemzet többségét képező szabadelvűpártnak és azt folyton magas színvonalon tartsa.

És a mi a toll emberének nem mindig adatott meg, megadatott Visinek. Ő birja a szó hatalmát is. Sokszor szólalt fel nyilvánosan, választó gyűléseken, majd az írói körben s bizonyosságot tett arról, hogy nemcsak szép folyékonysággal, de tartalmasan is tud beszélni. Szóval, Visi a fiatalabb írói nemzedék egyik legtehetségesebb tagja s midőn a közönségnek, mely őt különben eléggé ismeri eddigi működéséből, itt bemutatjuk, kívánjuk, hogy még hosszú ideig szolgálja sikerrel a párt s a nemzet érdekeit a »Nemzet«-ben!